

Д-ръ Тиховъ. Ти не диришъ ли го?

Павелъ. Да.

Д-ръ Тиховъ. И както виждашъ ще ти струва толкова мжки, че животътъ ще ти бѣде само страдание.

Павелъ. Въ страданията по една чиста идея има толкова сладостъ, та то като че осмисля живота.

Д-ръ Тиховъ. (Прави жестъ съ ръка, като че е по-добръ да не се мисли).

Павелъ. Какво?

Д-ръ Тиховъ. Щѣхъ да кажа нѣщо за тебе.

Павелъ. Именно?

Д-ръ Тиховъ. Почти непостижима е тая хармония (Кжсо мълчание). Ето ти посѣти толкова време върху толстоизъма, вживѣ се въ него и пакъ —

Павелъ. Какво пакъ?

Д-ръ Тиховъ. Все още красивитѣ и хумани идеи сж едно, а натурата — друго.

Павелъ. Тѣй е, но ще се опитамъ да наделѣя.

Мълчание.

Чува се настройване на цигулка.

Павелъ. (Измѣнилъ лице) Азъ нали ти казахъ, че той има корда.

Д-ръ Тиховъ. Най-сетнѣ нека свирѣ.

Павелъ. (Съ болка). Да свирѣ. Най-сетнѣ нѣма да... Като си помисля, какво щѣхъ да направя прѣдъ баща си и майка си!

Д-ръ Тиховъ. (Съ любопитство) Какво би направилъ?

Павелъ. Щѣхъ да го изгоня прѣдъ всички ви изъ двора и...

Д-ръ Тиховъ. Наистина!